

ГАЗЕТА ХАРКІВСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АКАДЕМІЇ КУЛЬТУРИ

БУРСАЦЬКИЙ

УЗВІЗ

№2 (13), квітень 2011 року

ЮВІЛЕЙНІ КОНЦЕРТИ

АНСАМБЛЮ НАРОДНОЇ МУЗИКИ «СТОЖАРИ» – 10 РОКІВ

ВІД РЕДАКЦІЇ. Харківська державна академія культури пишається багатьма своїми студентськими студіями, гуртами, ансамблями, оркестрами... Одним із таких колективів, який є невід'ємною частинкою нашої Альма матер, який уже протягом багатьох років веде свою бурхливу творчу діяльність, є АНСАМБЛЬ НАРОДНОЇ МУЗИКИ «СТОЖАРИ». Ансамбль заснований 2001 року **Олександром Вікторівною САВИЦЬКОЮ**, лауреатом міжнародних конкурсів, старшим викладачем кафедри народних інструментів.

З моменту заснування колектив «Стожарів» бере активну участь у традиційних загально-академічних та факультетських концертах, а також є постійним учасником всеукраїнських та міжнародних мистецьких заходів, серед яких – VI Світовий конгрес цимбалістів (2001 р., м. Львів), IV Міжнародний фестиваль «Хотмизька осінь» (2004 р., м. Белгород), Міжнародний конкурс «Самородки» (2009, 2010 рр., м. Севастополь); Міжнародний фестиваль «Райдужний світ народних мелодій» (2002 – 2009 рр., м. Зміїв Харківської обл.) та ін. Як найкращий ансамбль народної музики, що демонструє професійну віртуозну гру на народних інструментах, «Стожари» неодноразово нагороджувалися пам'ятними знаками та дипломами I, II та III ступенів, а також здобули звання лауреата міжнародних фестивалів.

Незважаючи на те, що склад виконавців «Стожарів» уже декілька разів змінювався (оскільки студенти закінчують навчання і прощаються з ансамблем), творче обличчя колективу залишається незмінним – спільна гра сопілки (П. Юха), кобзи, контрабаса та балалайки (К. Хітушко), домбри басу (Т. Піхуля), баяну (Д. Сизенко), ударних (П. Яковенко), цимбалів (О. Савицька) та скрипок (Я. Погребняк, Д. Миронюк, А. Вороніна-Дерев'янка, К. Дрига,) спонукає до багатоголосого експресивно-віртуозного виконання інструментальних творів.

Свій 10-річний ювілей колектив вирішив зустріти новими цікавими творчими задумами, які й втілив у святковому концерті, що відбувся 7 квітня у великому актовому залі нашої Альма матер. Про те, як же він пройшов і які спогади залишив у серці, ми вирішили поцікавитися в його художнього керівника.

Говорить Олександра Вікторівна САВИЦЬКА:

– До ювілейного концерту ми готувалися щодня протягом багатьох місяців: по-святковому прикрашали свої костюми, сцену та інструменти... Намагалися також урізноманити і свій репертуар. Святкова програма готувалася в основному з нових номерів, адже коло «народників» у Харкові доволі вузьке, репертуар завжди «чується», тож хотілося свою рідну публіку чимось здивувати і порадувати.

Під час концерту декламували різноманітні речівки, аплодували самі собі. Щоб завести зал, використовували також свої колективні «фішки». Одна з яких, наприклад, – своєрідний почерговий вихід учасників на сцену: дівчата-скрипальки, ідучи по залу, виспівували, як солов'ї, випромінюючи «звуки лісу», за ними услід уже з'являлися сопілочка, контрабас, цимбали...

(Продовження на стор.2)

ЮВІЛЕЙНІ КОНЦЕРТИ

До ювілейного концерту ми вигадали навіть новий дерев'яний ударний інструмент (який виготовив мій тато) і назвали його «стожариком».

Концерт не обійшовся і без казусу: на першому ж номері в нас тріснула струна в контрабасі. В якийсь момент у мене (та й у кожного з учасників) усе обірвалося в душі. Адже контрабас – це фундамент усього колективу! Але все якось обійшлося: замінити струну, яка тріснула, на нову в нас не було можливості, тож «поновили» шматочком струни, що знайшовся у бандуристів. Як виявилось, цей інцидент, мало хто помітив із глядачів у залі, бо був зачарований грою артистів. То ж для нас це є найкраща похвала і оцінка творчої діяльності.

Звичайно, важко оцінювати себе, коли ти – на сцені. Безсумнівно, всі були в напруженому стані, а я як керівник переживала за все і всіх: комусь треба було вчасно підмигнути, комусь кивнути, на когось просто подивитись, адже спільна гра спонукала нас і до імпровізацій, і до індивідуального прояву кожного з учасників ансамблю – майже всі в нас грали соло і хвилювалися за свій «маленький об'єкт». Особливою майстерністю відзначився Петро Павлович Юха, викладач по класу гітари, який до того ж віртуозно володіє сопілкою. Та й взагалі чи не кожен учасник у нас володіє декількома інструментами. Так сталося, що на концерт (із невідомих причин) не з'явився наш ударник, тож довелося його роль розподіляти між усіма учасниками колекти-

ву, бо чимало концертних номерів потребували саме ударних акордів.

Хотілося б також сказати велике спасибі всім, хто допомагав у підготовці і проведенні концерту, передусім моїй подрузі і колезі Надії Мельник, яка залюбки погодилася вести концертну програму. Як ведуча вона говорила такі теплі слова, після яких зал плакав.

Та й взагалі всі мої друзі по кафедрі були якось задіяні в ювілейному концерті. Ми отримали чимало творчих подарунків, зокрема від квартету домбр (керівник Ірина Кононова), ансамблю акордеоністів-баяністів (художній керівник Тетяна Пасічинська), фольклорного гурту «Фарби» (художній керівник Галина Бреславець), дуєту бандуристок (П. Долматова, С. Шуригіна, художній керівник Надія Мельник).

У підготовці і проведенні концерту мені дуже допомогли мої рідні: тато привіз до залу і встановив інструменти, мама займалася квітами, а донька вручала їх гостям-учасникам концерту.

Окрему подяку хотілося б висловити декану факультету Тетяні В'ячеславівні Большаковій, якій наш колектив зобов'язаний своїм заснуванням. Адже 2000 року, коли я прийшла влаштовуватися на роботу до академії, вона висунула одну вимогу: має бути організований студентський ансамбль. І я рада, що все, що я тоді пообіцяла, змогла втілити в життя.

Звичайно ж, я дякую й першому складу колективу, який 10 років тому завзято підтримував мою ініціативу і всіляко допомагав її втілювати в життя. У першому складі у нас були такі студенти (Ю. Кузнецов, С. Мазур), які писали власну музику, обробки... У залі, до речі, серед глядачів святкового дійства, було чимало випускників минулих років. Їм ми і присвятили одну з студентських музичних обробок – «Плач Ізраїля».

Щодо планів на майбутнє... Найближчим часом ми збираємося їхати до Севастополя на міжнародний конкурс «Самородки». Перший раз, потрапивши на конкурс у 2009 році, ми посіли третє призове місце, 2010 року – вже друге. Цього року з новою програмою, мабуть, їдемо за першим, принаймні хочемо і цього разу себе гідно показати.

АНСАМБЛЮ СУЧАСНОГО ТАНЦЮ

«ЕСТЕТ» – 10 РОКІВ

ВІД РЕДАКЦІЇ. 11 квітня в Харківському академічному театрі музичної комедії відбувся ювілейний концерт ансамблю сучасного танцю «ЕСТЕТ», який є невід'ємною частинкою нашої Альма матер. Якими ж є творчі здобутки колективу, що протягом 10 років підкоряв хореографічний олімп?

Ансамбль сучасного танцю був заснований у 2000 р. на базі кафедри сучасної хореографії ХДАК за ініціативою народного артиста України, лауреата міжнародних конкурсів, професора, академіка, декана факультету хореографічного мистецтва Б. М. Колногузенка. Першим керівником творчого колективу був лауреат всеукраїнських хореографічних фестивалів В. І. Павленко, балетмейстером-репетитором та постановником деяких номерів – Я. О. Павленко.

У 2004-2009 рр. художнім керівником колективу був заслужений артист України, доцент Л. В. Марков, який запропонував теперішню назву – ансамбль сучасного танцю «ЕСТЕТ». Балетмейстерами-репетиторами стали молоді викладачі кафедри О. В. Мірошніченко та К. В. Ситченко. У цей період було організовано та проведено два сольні концерти колективу (2006 р., 2008 р.).

Репертуар ансамблю складають хореографічні композиції, танцювальні номери та мініатюри в різних стилях та напрямках сучасного танцю. Перші танцювальні композиції «Лісова пісня» та «Пісня духів» було створено своєрідним талановитим хореографом, заступником працівником культури АР Крим, лауреатом міжнародних конкурсів Г. В. Шалмановою. Пізніше здійснили постановки яскравих хореографічних номерів харківський балетмейстер В. І. Логвиненко («Енергія») та головний балетмейстер Дніпропетровського

В активі ансамблю «ЕСТЕТ» є хореографічні роботи, пов'язані з відомими виконавцями сучасної української пісні: народними артистами України П. Зібровим, Т. Повалій, Н. Шестаковою, заслуженими артистами України О. Дзюбою і Є. Костенко.

У 2001 р. творчий колектив брав участь у звітні майстрів мистецтв та творчих колективів Слобожанщини в Києві на сцені Національного палацу «Україна». Крім того, ансамбль отримав Гран-Прі на Всеукраїнському конкурсі сучасного естрадного танцю «Танець не знає меж» (Дніпропетровськ).

У 2002 р. у Львові відбувся І Всеукраїнський конкурс сучасного естрадного танцю «Ритми часу», на якому ансамбль одержав Гран-Прі. У цьому ж році рішенням Харківської обласної державної адміністрації ансамбль було визнано кращим творчим колективом 2002 року, і його артисти отримали спеціальний приз губернатора Харківщини Є. П. Кушнарьова.

Восени 2005 р. «ЕСТЕТ» знову брав участь у звітні майстрів мистецтв та творчих колективів Слобожанщини в Києві на сцені Національного палацу «Україна».

Навесні 2008 р. ансамбль «ЕСТЕТ» брав участь у двох конкурсах сучасної хореографії, що проходили в Харкові, та двічі став володарем Гран-Прі. Цього ж року Л. В. Марковим було створено хореографічні мініатюри «Вдови» та «Концерт на замовлення», які користувалися популярністю в глядачів.

(Продовження на стор. 4)

З 2009 р. «ЕСТЕТ» очолює викладач кафедри В. Е. Різник. Головним балетмейстером ансамблю є викладач Є. В. Янина-Ледовська, балетмейстерами-репетиторами – викладачі О. В. Мірошніченко та К. В. Ситченко.

державного цирку С. В. Коваленко («Полум'я»). Постановку танцювальних номерів у колективі здійснювали і викладачі кафедри сучасної хореографії: Л. В. Марков, І. І. Макарова, О. Ю. Хендрік, Є. В. Янина-Ледовська.

Із номером «Концерт на замовлення», у виконанні солісток ансамблю, Л. В. Марков став лауреатом першої премії II Відкритого харківського конкурсу балетмейстерів у номінації «Малі форми сучасної хореографії».

Восени 2009 р. ансамбль сучасного танцю «ЕСТЕТ» втретє взяв участь у творчому звіті Харківщини в м. Києві (Національний палац «Україна»).

У грудні цього ж року в Харкові відбувся Губернаторський бал, де артисти ансамблю продемонстрували свою майстерність у хореографічній композиції під музичний супровід Харківського симфонічного оркестру (балетмейстер-постановник Є. В. Янина-Ледовська).

У 2010 р. майже кожна видатна мистецька подія в Харкові не проходила без участі ансамблю сучасного танцю «ЕСТЕТ»: у березні – підготовка церемонії відкриття «Малих олімпійських ігор», у травні – творчі заходи, присвячені Дню Перемоги та Міжнародному кінофестивалю «Харківський Бузок – 2010», де артисти ансамблю успішно показали хореографічну композицію «Французький бульвар» (балетмейстер-створювач Є. В. Янина-Ледовська), у червні-вересні – виступи на майдані Свободи (Випускний вечір–2010, свята Незалежності України та Дня знань).

У вересні 2010 р. ансамбль сучасного танцю «ЕСТЕТ» брав активну участь у творчих заходах, присвячених 245-річчю Харківської області, а також в етнічно-мистецькому фестивалі «Печенізьке поле».

У листопаді 2010 р. у Луганську відбувся VI Міжнародний конкурс сучасного танцю «Золото осені–2010», де ансамбль сучас-

ного танцю «ЕСТЕТ» у боротьбі з творчими колективами професійних навчальних закладів хореографічного спрямування виборів «Гран-Прі». Балетмейстера Є. В. Янину-Ледовську за хореографічну композицію «Французький бульвар» було нагороджено дипломом «За активний балетмейстерський пошук у сучасному танці» в номінації Modern, Contemporary/Формейшн.

Узимку 2010 р. артисти ансамблю презентували своє танцювальне мистецтво у Празі, Люксембурзі, Амстердамі, Брюсселі, Берліні, Кракові в межах міжнародної програми «Інтеграція європейських країн».

У грудні відбувся блискучий виступ ансамблю сучасного танцю «ЕСТЕТ» на творчому заході під назвою «Офіцерський бал» для офіцерського складу Харківського гарнізону, який був присвячений Дню Збройних сил України.

Завдяки творчій роботі в колективі студенти набувають прак-

тичного досвіду в організаційній, репетиційній роботі та концертній діяльності, підвищують свою виконавську та акторську майстерність. Крім того, вивчаючи і виконуючи репертуарні номери ансамблю, детальніше опановують стилі та напрямки в бурхливому морі сучасної хореографії.

Творчі здобутки колективу ансамблю «ЕСТЕТ» та його окремих виконавців повною мірою залежать від повсякденної, наполегливої праці творчого консультанта Б. М. Колногузенка, художнього керівника і головного режисера В. Е. Різника, головного балетмейстера Є. В. Янини-Ледовської та балетмейстерів-репетиторів О. В. Мірошниченко і К. В. Ситченко.

**Б. М. Колногузенко, декан ф-ту хореографічного мистецтва;
В. Е. Різник, художній керівник;
Є. В. Янина-Ледовська, головний балетмейстер**

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Кафедра режисури Харківської державної академії культури, яка має довгу, багату і цікаву історію, а також глибокі традиції, нещодавно відсвяткувала своє 50-річчя... Серед незабутніх ювілейних заходів – урочиста зустріч з випускниками режисерської спеціалізації 1965 року, що й досі відлунує в пам'яті організаторів та учасників святковим настроєм, яскравими спогадами студентського життя крізь призму минулих десятиліть... У попередніх номерах ми вже повідомляли про цю знакову подію. Утім нещодавно до редакції надійшли надзвичайно цікаві матеріали однієї з «винуватець свята» Г. Н. Дмитречевої – «Сторінки з життя покоління студентів шістдесятих років». Ці матеріали (читаймо їх нижче!) – справжня жива історія, нестримний вир почуттів, емоцій, спогадів, що, звичайно, адресуються сьогоднішнім студентам академії...

В КАЧЕСТВЕ ПРОЛОГА.

Знаменательная встреча.

17 сентября 2010 года. Поезд «Херсон-Харьков» прибывает к перрону харьковского вокзала. Мы выходим из вагона и направляемся по подземному переходу к выходу. Нас четверо, мы торопимся, сердце взволнованно бьется – впереди встреча с однокурсниками – выпускниками института культуры 1965 года. Прошло 45 лет, как мы окончили институт, с некоторыми мы не виделись в течение всего этого времени. Какие они сейчас наши товарищи? Узнаем ли

Гришу Агеева – с ним мы недавно встречались на Херсонщине. А это кто? Высокий, совершенно седой? – Артур!!! Объятия, поцелуи. Оказывается, они не смогли дожидаться нас и приехали встречать на вокзал.

- А где остальные?

- Ждут вас в назначенном месте, в Академическом скверике.

Подхватываем вещи – и скорее в метро. Уже через несколько минут мы выходим на станции «Бурсацкий спуск». Перед нами внезапно распаивается помолодевшая, обновленная панорама. В далекие шестидесятые годы мы не могли представить, что наверху нашего задумчивого патриархального спуска воздвигнут монументальную станцию метро, что от старой купеческой улицы Клочковской почти ничего не останется, слева появятся новые здания Академии, и только вдали будет по-прежнему возвышаться величественный силуэт Благовещенского собора. Но главное сохранилось – справа блистает своей белокаменностью старинное здание Бурсы, построенное еще в XIX веке. В этом здании был наш институт, а теперь – это центральный корпус Харьковской государственной академии культуры. Мы в свое время, зная бессмертную повесть Помяловского «Очерки бурсы», называли свой институт ласково: «Наша Бурса», а себя до сих пор ностальгически считаем «вечными бурсаками». Поэтому не случайно накануне встречи каждый из нас получил воззвание, обращенное к бурсакам, написанное в виде старинной грамоты, почти по Гоголю.

(Продовження на стор. 6)

мы друг друга? Наша встреча совпадает со знаменательной датой – в 2009 году исполнилось 50 лет со дня основания кафедры режиссуры. Наш курс был вторым набором по специальности – «руководитель аматорских коллективов и народных театров». Мы знаем, что в течение многих лет кафедра претерпела множество преобразований, сейчас уже создан отдельный факультет театрального и кино, телеискусства, и на нем наряду с кафедрой режиссуры работают еще три кафедры – телевидения, актерского мастерства и искусствоведения. Мы волнуемся, какой будет встреча с преподавателями и современными студентами.

Мы выходим на Привокзальную площадь и вдруг слышим радостное: «Вот они! Вот!...»

К нам навстречу бегут двое пожилых людей. Мы узнаем

Грамота гласила:

Хочется мне сказать Вам, панове бурсаческое, что такое есть наше товарищество. В славное время 60-х годов подали мы руку на братство.

Мать любит своё дитя, дитя любит свою мать, но породниться родством по душе, а не по крови, может только Бурсак. Таких, как на Бурсацком спуске, - нет таких товарищей. Так любить, как бурсацкая душа может, - любить не то чтобы умом или чем другим, а всем, чем Бог дал, что ни есть в тебе. Нет, так любить никто другой не может. Да, всякое завелось на земле нашей, перенимают чѣрт знает какие бурсурманские обычаи, свой со своими говорить не хочет.

А бурсак – ударится об полы руками, схватит себя за голову и почувет свою молодую жемчужную душу и почувет, как зовут его бурсаки-товарищи, кличат вспомнить юность свою бурсацкую. А если уж на то пошло, чтобы вспоминать, то вспоминать уже вместе на земле родной бурсацкой, под сводами Бурсы нашей белокаменной. Так встретимся же, товарищи, 17 сентября, прибудем к Альма-матери своей, низко поклонимся, пройдем по холмам Харьковским, по Сумской да Рымарской и Тарасу воздадим память светлую.

Потому что нет ничего на свете, чего бы не сделал бурсак ради дружбы своей заветной. Разве найдутся на свете такие огни и такая сила, которая пересилила бы нашу бурсацкую силу. Так вот, дорогие товарищи, давайте встретимся и восславим дружбу нашу бурсацкую!».

Кто же мог устоять перед таким пламенным призывом?

И вот мы с замиранием сердца стоим перед высоким крыльцом нашей незабвенной Бурсы. 45 лет – это не шутка. Входим в вестибюль – нас встречают, восхищенные, удивленные глаза дежурных и студентов, нас приветствуют. Мы не задерживаемся и спешим подняться по лестнице на II-ой этаж, в наш уникальный скверик. Ни в одном учебном заведении нет такого. При постройке здание было врезано в холм. И потому, поднявшись на второй этаж, человек неожиданно оказывается во внутреннем дворике, закрытом со всех сторон. Этот дворик мы называли сквериком, он был любимым местом отдыха и наших встреч. Здесь мы готовились к зачетам и экзаменам, здесь мы встречались, здесь мы влюблялись...

И вот перед нами распахиваются двери – и мы видим знакомые березы, аллеи, цветы... А навстречу нам бегут наши однокурсники. Смех, слезы, возгласы:

- Рая! Раечка! Люба! Витя!
- Женька, а седина тебе к лицу!
- Томочка, да ты совсем не изменилась!

Суматоха, объятья, улыбки... Сколько нас?

- Выясняется – 16 из 23. Троих не смогли разыскать. Четырех уже нет в живых. Помолчали.

Постепенно замечаем, что за нами наблюдают студенты. Они тактично держатся в стороне, а когда эмоции немного утихают, приближаются к нам. У многих в руках записные книжки. Они осторожно начинают брать у нас интервью, задают вопросы:

- Сколько лет вы не виделись?
- Что вам больше всего запомнилось за годы учебы?

- Что бы вы хотели сказать нашим студентам?

- Объясните нам, как вам удалось встретиться через 45 лет после выпуска?

Мы пытаемся отвечать, но мысли путаются, чаще всего слышатся междометия. Разве все так сразу объяснить?

К нам подходит заведующий кафедрой режиссуры, Гордеев С. И. Он курирует нас и приглашает на встречу с ректором Академии.

А в аудитории нас ожидает сюрприз – студенты каким-то образом раздобыли фотографии нашего курса, снятые в разные периоды учебы, и сделали оригинальный стенд. Это было очень неожиданно и приятно. Мы долго не могли насмотреться на снимки, с восторгом узнавали себя и друг друга, а хозяева терпеливо ждали. Наконец, доктор исторических наук, профессор, член-корреспондент Академии искусств Украины Василий Николаевич Шейко начал рассказ о жизни и достижениях нынешней академии культуры. Студенты сопровождали его выступление показом фрагментов из красочных видеофильмов, и в нас поднималась гордость за нашу Академию культуры, за творческую атмосферу, царящую в ней. Мы от всей души поблагодарили ректора за взволновавший нас рассказ. Нас снова окружили студенты. И вновь вопросы, вопросы... Ко мне подходит девушка с гладко зачесанными волосами, в глубине ее карих глаз таится искринка теплого любопытства. Она тихонько спрашивает: «Скажите, вы счастливый человек?» Вопрос неожиданный и глубокий. Я задумываюсь. Понятие счастья очень неоднозначно.

(Продолжение на стр. 7)

Поэтому я смотрю в ее доверчивые глаза и говорю: «Милая девочка, я могу точно ответить на вопрос – в чем я счастлива. Я счастлива в том, что имела возможность всю свою жизнь заниматься любимым делом, поверь – это большое счастье. И еще я счастлива от того, что через всю свою жизнь мы, однокурсники, сумели пронести чувство дружбы, которая сложилась еще в студенческие годы. И это не просто слова, а реальная связь родных по духу людей». Она в ответ благодарно улыбнулась. Нас пригласили на экскурсию по академии. Я шла и думала о том, что такое история. История – не только свод архивных документов, отражающих факты. Существует еще и «живая история» – это эмоциональная память о событиях, память чувств и переживаний. Это все вместе дает представление о прошлом, все это хранится в наших воспоминаниях. А нужны ли современникам воспоминания уходящих поколений? И снова в ушах звучат несколько раз обращенные к нам просьбы студентов: «Расскажите о себе...» И в памяти возникают слова: «Если звезды зажигаются, значит это кому-нибудь нужно?»...

Мы шли по коридорам академии, и в памяти возникали живые страницы воспоминаний.

СТРАНИЦА І

Битва за профессию.

Август 1960 года. Коридоры института и наш институтский скверик переполнены абитуриентами. Разноцветная толпа движется, перемещается, пульсирует. Кто-то играет на баяне, кто-то, уединившись у стены, поет, кто-то читает стихи. Харьковский институт был единственным институтом культуры в Украине. Конкурс огромный – 6 человек на место. Среди пестрого многоцветья толпы часто встречается «защитный» цвет – это ребята в солдатской форме. По условиям вступительных экзаменов демобилизованные из армии идут вне конкурса. Их сразу видно. Кроме того пользуются преимуществами лица, имеющие производственный стаж не менее 3-х лет. Уверенно чувствуют себя выпускники культурно-просветительных училищ, они уже имеют определенную подготовку. И только бывшие десятиклассники скромно топчутся на асфальте, скрывая свою растерянность. Шум, гам...

И вдруг из открытого окна аудитории вырывается и летит прямо в небо звенящий на высоких нотах голос тенора. Он накрывает все пространство. Толпа резко замирает, наступает тишина и над всеми царит

удивительный голос. Это Миша Лысенко, будущая гордость института, поет перед экзаменационной комиссией. Все слушают, затаив дыхание. Голос вселял надежду на то, что таившийся в каждом из нас талант обязательно проявится, что мы стоим, мы прорвемся. Для каждого из нас поступление в институт было глубоко осознанной целью. За плечами – годы участия в художественной самодеятельности, а это особенный образ жизни, позволяющий выразить себя, свой внутренний мир сцены через песню или танец, через музыку или драматическую роль, это полное слияние со зрителем. Нами был выбран единственный возможный для нас в жизни путь – учиться в институте культуры. Сдавали четыре вступительных экзамена – специальность, историю, сочинение и иностранный язык. У режиссеров экзамен по специальности состоял из нескольких туров: читали художественные произведения, показывали этюды, пели, танцевали, а затем писали письменную работу – режиссерскую экспликацию выбранной пьесы. Но все профессиональные способности меркли перед катастрофическим незнанием большинством абитуриентов иностранного языка. В то время иностранный язык в школах преподавался формально и поверхностно. Мне еще повезло, у нас в школе французский читала парижанка, а вот ребята были в отчаянье. Не знаю, как они выходили из положения, но сражались до конца. По мере сдачи экзаменов напряженность росла. Она выражалась в сосредоточенных лицах, сдержанности в общении. Все на глазах худели. Мне тоже было о чем переживать. До этого я училась в Днепропетровском институте железнодорожного транспорта, куда попала по настоянию родителей. Отец отвез мои документы в институт, который окончил сам. Он был убежден в том, что определил для меня достойное место в жизни. А я с детства участвовала в художественной самодеятельности во Дворце металлургов: играла в спектаклях детской и юношеской театральной студии, а затем танцевала в заслуженном народном ансамбле «Днипро», я не мыслила себе другой жизни. И когда я после окончания первого курса транспортного института сказала отцу, что бросаю учебу и буду поступать в Харьковский институт культуры, то он ответил, что нет у него больше дочери, так как «артистов» нам в семье не нужно. Поэтому, когда после сдачи вступительных экзаменов

я нашла свою фамилию в списке поступивших, не помню, как оказалась в одном из подвальных помещений института среди поломанных стульев и столов и долго-долго рыдала во весь голос, как бы избавляясь от тяжести всех перенесенных испытаний. Приехав домой, я сказала, что поступила. Отец положил мне руку на плечо и скупой произнес: «Молодец!..». И к этому вопросу мы больше никогда не возвращались. Потом ребята рассказывали, что у многих были такие же или подобные проблемы с поступлением. Профессия работника культуры не пользовалась популярностью: во первых – зарплата маленькая, во вторых – работа в вечернее время, да еще по выходным и праздникам. Поэтому поступление в институт для большинства из нас было настоящей битвой за профессию. В результате на курс было набрано 24 человека – 9 девочек и 15 ребят. Из них: трое ребят после армии, шесть человек после училища, двое оставили учебу в других институтах (я училась в транспортном, а Валентин Чуперев в строительном), три бывшие десятиклассники, остальные – производственники. После первой сессии отсеялись 3 девочки – десятиклассники не выдержали. Но добрали еще двоих ребят. В таком составе мы учились до окончания института: 6 девочек и 17 ребят. Мы все были взрослые и в профессию пришли сознательно.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Продовження есе Г. Н. Дмитре-чевої «Сторінки з життя покоління студентів шістдесятих років», читайте в наступних номерах нашої газети. Сторінка за сторінкою знову оживатимуть спогади щодо незабутніх студентських років. З розділу «Початок дружби» дізнаємося про обов'язкову роботу студентів-шістдесятників у колгоспах і про найбільші досягнення «колгоспного життя» – концертні бригади та дружні посиденьки теплими вечорами біля вогнища. Підрозділ «Наші вчителі» випроминоватиме щирі зізнання студентів в любові до тих Педагогів 60-х років, які залишили глибокий слід в їх духовному та професійному становленні. «Зерна майбутнього» – так називається підрозділ, який інформуватиме про те, як у 60-ті роки на театральній кафедрі зароджувався новий творчий напрям – режисура масових заходів. Розділ «Одна родина» – є своєрідним підсумком яскравих і надзвичайно теплих спогадів про справжню дружбу, яка ніколи не старіє і не згасає.

Спартакіада ХДАК - 2011

ВІД РЕДАКЦІЇ. Загально-відомо, що спорту та фізичному вихованню в Академії відводять значне місце, викладачі всіляко сприяють студентам, які прагнуть до гармонії у фізичному та інтелектуальному розвитку. Досі триває Спартакіада ХДАК – 2011. Своїми враженнями від уже проведених змагань ділиться завідувач кафедри фізичної культури і здоров'я Віктор Хасанович ЗАКІРОВ:

— Уже ні в кого не викликає сумніву, що спортивно-масові заходи є невід'ємною частиною життя студента Академії культури. Це стосується не тільки безпосередньо студента, а й науково-викладацького складу.

Спартакіада 2011 року в другому семестрі розпочалася 16 лютого, як завжди, змаганнями з інтелектуальних видів спорту. Відкрили заходи команди шахістів. Слід зазначити, що змагання з шахів привернуло ще більш уваги, ніж у попередні роки. Уперше учасниками змагань стали представники іноземних студентів. У складі команди ф-ту бібліотекознавства та інформатики виступав Аль Алі Ноух Алі, який продемонстрував високий рівень гри та впевнено посів перше місце. Почин Аль Алі Ноух Алі підхопив через два тижні Сері Ландрі у складі команди ф-ту документознавства та інформаційної діяльності, отримавши перше місце на змаганнях із шашок. Не вдали обличчям «у грязь» і наші студенти. Гідну гру продемонстрували шахісти Олена Гончар і Ольга Безсмертна (ФБІ),

Ленур Еміраметов (ХМ), шашисти Ганна Філоненко (ДІД), Марина Іконнікова (ТМ), Роман Дудник. У командному заліку в інтелектуальних видах виявилися об'єднана команда факультетів БІ та ДІД, а також центру міжнародної освіти і співробітництва.

У перерві між інтелектуальними видами спорту, 23 лютого в День захисника Вітчизни, проводилися змагання, на яких необхідно було продемонструвати силу та витривалість – це підтягування та стрибки з місця. У підтягуванні не було рівних студентам Алексеєвій Наташі (ФК), Фомиченко Ірі (ФБІ+РІС), Василенку Филиппу (ТМ), Магуру Володимирі (ФХ) та Івченко (ФК).

На першому місці виявилася команда ф-ту театрального мистецтва, а на другому – ф-ту хореографії. Стрибки з місця були командними. Далі від усіх стрибнули чоловічі та дівчачі команди ф-ту культурології.

Підсумки першої половини спартакіади підвели змагання атлетичних спортсменів – штангістів. Штангістів, як завжди, виявляли переможців у різних вагових категоріях. Не було рівних у своїх категоріях Сергіню Олексію (ТМ), Магуру Володимирі (ФХ), Ізмайлову Роману (ДІД), Воронюку Сергію (ФК). У цілому, за підсумками першої половини лідерами у загальнокомандному заліку є студенти ф-ту культурології.

Попереду, у квітні та травні, нас очікують більш емоційні, ігрові види спорту. Завершення спартакіади заплановано на кінець травня цього року. Ректорат академії, організатори заходу – кафедра фізичної культури і здоров'я – сподіваються, що змагання, як завжди, пройдуть на високому культурному, організаційному рівні. Студенти виявлятимуть свої моральні, волеволі якості. Спортсмени знайдуть гідну підтримку серед своїх вболівальників. Судова колегія запевняє учасників спартакіади ХДАК – 2011, що не буде суб'єктивного підходу до оцінки, втручання в змагальний процес, сподівається на взаєморозуміння та адекватну реакцію студентів. Сподіваємося також на те, що результати дозволять сформувати збірну команду академії, яка буде гідно представляти нас на міжвузівських спортивних заходах.

ВЕЧЕР ИНДИЙСКОЙ КУЛЬТУРЫ НА ФАКУЛЬТЕТЕ КИНО-, ТЕЛЕИСКУССТВА

ОТ РЕДАКЦИИ. На факультете кино-, телеискусства стартовал новый творческий проект «Дни культуры народов мира». В планах проекта познакомить студентов с национальной символикой, культурой, обычаями, которые в каждой стране очень интересные и занимательные.

Вы не знаете, как танцевать индийские танцы?! А вот студенты ф-та кино-, телеискусства теперь не только знают, но и умеют. «Вечер индийской культуры» в рамках проекта ф-та КТИ «Культуры мира» прошёл 6 апреля в корпусе на Краснооктябрьской, 1. Студенты и преподаватели всех факультетов могли увидеть и узнать много интересного из истории и культуры Индии: о национальном языке, сим-волах, традициях и многое другое.

Специально приглашенным гостем был студент из Индии — Рави. Благодаря молодежной международной независимой организации AIESEC он приехал в нашу страну, и в частности в наш город. Это его первая стажиров-

ка, как он сказал, но, не смотря на это, его выступление в академии стало для него своеобразным фестивалем.

Наши студенты постарались создать индийские образы, применив в своих костюмах элементы индийского стиля, а приглашенная гостья — победительница международных фестивалей и конкурсов индийского танца — Анна Проняева и

вовсе подтвердила наше «реальное» пребывание в Индии.

По окончании вечера студенты фотографировались и обсуждали различные вопросы о культуре и традициях Индии.

**Ольга Волкова, студентка
1 курса, гр. 1-ТБ ф-та КТИ**

ВЕЧЕР КИТАЙСКОЙ КУЛЬТУРЫ НА ФАКУЛЬТЕТЕ КИНО-, ТЕЛЕИСКУССТВА

Инициаторами вечера знакомства украинских студентов с Китаем, его историей, культурой и традициями были деканат факультета кино-, телеискусства

совместно с деканатом по работе с иностранными студентами. Ведь на телевизионном факультете учится 6 ребят из этой сказочной страны.

Визитной карточкой был видеоролик о самых красивых местах Китая — потрясающая природа, великолепные храмы и канатные дороги. Многие узнали, что именно в Китае впервые было приготовлено мороженое.

Отдельной темой стали китайские иероглифы. «Главное — это логика!» — так сказал председатель Института Конфуция при Харьковском национальном университете им. В. Н. Каразина.

У ребят возникало множество вопросов, которые они задавали в процессе беседы. И активным студентам предоставлялась возможность получить сюрпризы — небольшие китайские сувениры.

Прекрасным завершением вечера стала песня «Весна», которую исполнил на своем родном языке китайский студент музыкального факультета.

МАСЛЕННИЦА ПО-ОБЩЕЖИТСКИ

В первые дни весны стало неожиданно тепло. Солнышко пригревало улицы, таял снег, и плакали сосульки по уходящей зиме. Пахло талой водой, и небо было таким голубым, каким бывает только на картинках.

Так наступила Масленница и принесла с собой тепло и запах блинов из каждой квартиры. Не каждый знает, почему пекут именно блины, а не пирожки, например, или вареники. Каждый блин – символ солнышка. В старину Масленница длилась целую неделю. В первые три дня этой недели (Узкая Масленница) люди всю неделю пекли блины и ходили в гости (кстати, первый блин отдавался малоимущим на помин усопших). С четверга по воскресенье (Широкая Масленница) были народные гулянья, а вечером в воскресенье торжественно сжигали чучело Масленницы, а пепел развозили по полям, чтобы земля была плодородной, а урожай – богатым. Это было время народных гуляний и сватовства, проводжали зиму и проводили обряды для того, чтобы урожай в этом году был богатым.

Деканат по работе с иностранными студентами и студентки 4 курса ФБИ решили провести Масленницу в общежитии для студентов подготовительного факультета, рассказать им о наших обычаях, угостить блинами.

Мы пришли на блок к иностранцам и принялись за дело. С миру по нитке – и стол заставлен сковородками, тарелками, ложками... Быстро замесили тесто – и началась работа. На трех сковородках жарили блины – желтые, румяные, ароматные. Упоительный запах разносился по всему блоку и его жители, удивленные непривычным ароматом, заглядывали на кухню и улыбались. Кстати, нам очень помог Айман, выходец из Сирии, и хоть он плохо говорит по-русски и по-английски, а мы не знаем арабского, мы все равно понимали друг друга. Он активно участвовал в готовке, и подал идею добавить в тесто корицу. Получилось необычно и очень вкусно (хозяйкам на заметку). :)

И вот блины, горячие, румяные и красивые, лежат на

тарелках. Мы накрыли стол, и скоро за ним собрались гости. В основном это были студенты подготовительного факультета, но были и те, которые живут в Украине не первый год. Мы рассказали им о Масленнице, как могли, и угостили их блинами со стуженкой и клубничным вареньем. Запивали эту вкуснятину зеленым чаем и вели неспешный разговор.

Меня удивило то, что каждый из них имеет свою конкретную цель, они твердо знают, чего хотят от жизни, и что будет, когда они закончат учиться. Нам, украинским студентам, очень не хватает именно этого – уверенности в завтрашнем дне. В причины углубляться не будем, лучше вернемся к столу, где блины исчезают с тарелок и стуженка течет по подбородку.

Каждый рассказывал о себе. К сожалению, мы мало узнали о тех, кто плохо знает язык, но все равно было очень интересно. Я была просто поражена тем, насколько разные и интересные люди сидели за одним столом и ели украинские блины, символично отмечая неведомую им Масленницу. Вот, например, Айман, о котором я вспоминала выше, приехал сюда, чтобы учиться на фармацевта. У него в Сирии своя аптека, и он может сделать любое лекарство, он действительно знает и любит

свое дело. Еще с нами за столом сидели два Мухаммеда, они приехали из Ирака. Представляете, они вместе учились в школе, а теперь приехали сюда, чтобы учиться на инженеров (каких именно – не удалось выудить). У меня вызывает безграничное уважение такая дружба. Я их называю про себя попугайчиками-неразлучниками, хотя они и без яркого оперения. Из тех, кто только недавно приехал к нам, не могу обойти вниманием одного интересного человека. Его зовут Нух, он чемпион Ирака по шахматам. Он объездил полмира по шахматным турнирам. Когда с ним играл наш одноклассник, Нух один за одним, как в перемотанной пленке, воспроизвел все ходы, и свои, и его, и указал, где были допущены ошибки. На протяжении всего вечера он спрашивал у меня новые русские слова и записывал их на салфетку. Слов было много, салфеток тоже.

Еще с нами за столом было несколько будущих врачей – Хусейфа, нейрохирург из Иордании, и Акрам (на какого именно врача будет учиться, мы не поняли) из Саудовской Аравии.

(Продолжение на стр.11)

ВІДЛУННЯ СВЯТА

Из тех, кто уже несколько лет живет здесь, я назову Ландри. Многие его знают, он учится на 4 курсе факультета ДИД. Он очень хорошо говорит по-русски и поэтому смог рассказать нам много интересного. Он приехал из Кот-д'Ивуара, его родной город – Абиджан. Когда я его спросила, нравится ли ему у нас, то он ответил, что Харьков очень похож на его родной город, дома похожие и люди тоже. И вообще, ему у нас нравится.

Из китайцев хочется сказать пару слов о Бохане. Он учится на подготовительном факультете, хочет получить профессию реставратора. Его отец – известный в Китае режиссер. Он любит петь, любит смотреть фильмы, и смотрит он их на китайском и английском.

Хотелось бы еще о многих сказать и узнать, наверняка они бы рассказали больше о себе, если бы хорошо владели русским.

За столом звучали разные языки: русский, английский, арабский, китайский, украинский, язык жестов. Мы пели песни, и было классно вот так собраться, просто потому, что Масленица, чтобы узнать, тех, кто рядом.

Как часто мы ни на кого не обращаем внимания, идем по своим делам и думаем только о своих проблемах. Но как же здорово иногда окунуться в чужую культуру, услышать другой язык, узнать о чем-то новом, загадоч-

ном, интересном! Жизнь такова, какой делаем ее мы, и в наших руках сделать ее лучше.

Мы говорили допоздна, день подходил к концу, за окном сгустились сумерки. Тарелки с блинами опустели, чай выпит, стрелки часов указывали на выход. Пора прощаться. Я уходила в весенний вечер (который был на самом деле еще зимним, но очень хотел потеплеть) с веселым настроением, набитым блинами. Здорово, когда люди откликаются на то, что ты делаешь для них. Здорово, когда сидишь компанией вроде бы совсем незнакомых и казалось бы непонятных тебе людей, а тебе кажется, что ты их

всех знаешь, как минимум, сто лет.

Здорово, что все мы есть друг у друга. Спасибо всем за то, что поделили с нами радость этого дня. (Особенно спасибо Айману, который остался мыть посуду. Это был поистине подвиг).

Поздравляю всех с Масленицей и желаю, чтоб каждый день в вашей жизни был солнечным, независимо от погоды. И пусть в каждом доме на столе будут солнечные блины. С праздником!

Наталья Цыгичко,
студентка 4 курса ФБИ

НАШІ ГОСТІ

«ПРИСУТНІСТЬ І АТМОСФЕРА В ПОВСЯКДЕННІЙ ЕСТЕТИЦІ»

– саме таку назву мала публічна лекція американо-німецького теоретика культури **Ханса Ульріха Гумбрехта**, яка відбулася 30 березня в стінах Харківської державної академії культури. Видатний культуролог сучасності неодноразово виступав з лекціями і доповідями в університетах та наукових установах в Ріо-де-Жанейро, Буенос-Айресі, Монреалі, Барселоні, Будапешті, Парижі, Орхус, Лісабоні, Кейптауні, а також у найбільших американських університетах, таких як Берклі і Принстон. І ось **Ханс Ульріх Гумбрехт** – гість нашої alma mater!

Лекція професора Стенфордського університету (США)

зібрала всіх бажаючих послухати розповідь про специфіку змін, які відбуваються в сучасному культурно-філософському часопросторі. Не залишилися байдужими до знакової події передусім студенти і викладачі факультету культурології, майбутні фахівці в галузі культурної політики, теорії культури. Адже роботи **Х.У. Гумбрехта** (наприклад, «У 1926 році: на вістрі часу» (2005), «Виробництво присутності. Чого не може передати значення» (2006) та «Похвала красі спорту» (2010) широко використовуються в програмах різних курсів, що читаються на фа-

культеті культурології, з метою вивчення цілого спектру культурологічних і філософських проблем. Зустріч залишила по собі чимало приємних і незабутніх вражень.

Чесť máme пригласити на БАЛ-МАСКАРАД!

Хотели бы Вы побывать на балу? Уверен, что большинство скажет «ДА»! Вот только одна проблема: не так уж и часто проводятся подобные прекрасные мероприятия. Однако совсем недавно самый что ни на есть настоящий бал-маскарад прошел не где-нибудь «там», а в нашей академии! Подобное грандиозное событие в жизни нашего вуза (в частности корпуса факультетов театрального и кино-, телеискусства) состоялось 28 марта и было посвящено 50-летию Дня театра. Подготовкой и организацией праздника занимались студенты 4 курса заочного отделения факультета театрального искусства. Присутствовать на балу могли все желающие, но при соблюдении определенного дресс-кода, который характеризует бал-маскарад в целом, – создание театрального образа, наличие масок и веера...

На паркете можно было встретить узнаваемые образы всех времен и народов, и это создавало особую атмосферу замечательного, на мой взгляд, действа.

Желающих завертеться в ритме вальса было настолько много, что приходилось разбивать участников бала на несколько групп. Прекрасные «незнакомки» в полумасках и невероятных платьях, статные мужчины во фраках... Можно долго описывать красоту происходящего, но это нужно было ВИДЕТЬ, а еще лучше – УЧАСТВОВАТЬ в этом непревзойденном празднике танца!

Андрей Компаниец,
студент 4 курса ф-та кино-,
телеискусства.

ПРО НАС

«БУРСАЦЬКИЙ УЗВІЗ» – ГАЗЕТА МОЄЇ АКАДЕМІЇ

Погодьтеся, що читати – це модно, а читати газету свого навчального закладу, ще й дуже цікаво! А якщо в нашій газеті стаття підписана Вашим ім'ям – це ще й престижно! Шановні студенти, не бійтеся виявити свої таланти, пишіть вірші, статті, розповіді та надсилайте до нас у редакцію. У газеті існують найрізноманітніші рубрики, тож

обов'язково знайдеться та, в якій ми зможемо розмістити Ваші повідомлення. Друковану версію газети ми розміщуємо на офіційному сайті академії. На сайті ви зможете знайти статті попередніх випусків, що вас зацікавили.

Найголовніше для редакції – це налаштувати діалог із читачами, тому запрошуємо до співпраці студентів нашого навчального закладу.

Газеті потрібні люди, які здатні збирати й оформляти до друку матеріал, фотографувати, займатися дизайном та ін. Запрошуємо тих, хто хоче набути журналістського досвіду, навчитись писати статті...

Пишіть нам про те, що вас бентежить, цікавить, надихає...

«Бурсацький узвіз», газета для студентів і співробітників ХДАК
Засновник – колектив Харківської державної академії культури
Газета зареєстрована в Головному управлінні юстиції у Харківській області.

Свідоцтво:
ХК №1520–261 Р
від 12.05.2009 року
Адреса редакції: 61993, м.
Харків, Бурсацький узвіз, 4, Тел.:
731–32–82; 771–04–30
Тираж – 200 примірників
Видавець – ХДАК

Керівник проекту:
А. О. Рижанова
Головний редактор:
І. А. Куриленко
Редакційна рада: О. М. Білик,
О. М. Сухорукова, В. Х. Закіров,
А. Компанієць, М. Статівко
Комп'ютерна верстка та
дизайн: І. А. Куриленко,
Н. Ю. Цигічко.